

Till tiden

Tid, du tid, när passerade vår vänskap förbi?
Nu synes du mig blott som de andras kamrat.
Då fränder får fröjdas i ditt välsignade vin,
jag drives att dricka från ditt ändlösa hat.

Jag sett hur du missgynnar mig med din makt,
då gunstlingar i trädan grott vackert grönskande.
De lockat till vällust i sin skrudade prakt,
men mina färger grå var aldrig dem önskade.

Du är nu köldskadat kol i den ensliges eld,
satt att släcka min livsstyrkas låga.
En förföljande fogde för min gravfästa gäld,
vars vrede endast i vilan benådar.

För när du smeker de andra varsamt och ömt,
du i mig ständigt sliter svårläkta sår.
Att blöda din börda jag orubbligt dömts,
genom bestraffande dagar, månader, år!

Så hör mina böner du tid, för det vore mig väl,
om du vidstår att mitt utlovade vin blivit vatten.
Och från dess bråddjup bärgar en drunknad själ,
för att låta mig andas den tidlösa natten.